



דיוקן יותם ייני, 1996, קולאז', 80 x 70

"האמת היא יופי, היופי הוא אמת", דברי אפלטון, כאילו נאמרו מתוך עבודותיה של יעל-שחר שריד, המציגה בגלריה בכברי דיוקנאות בעלי נוכחות צבעונית עזה. יעל-שחר מזהה בדיוקנאות שלה את האפיון האפלטוניסטי. יש כאן חיפוש אחרי יופי פנימי וחינוכי, אחרי אישיות שיש בה איזון של גוף ונפש. עבודות נקיות ומורכבות, עבודות קולאז', שייחודן בשתיחות הנוצרת כמו בהדפס, אלא שכאן הטכניקה היא של גזירה והדבקת ניירות צבעוניים, בה שולטת במיומנות יעל-שחר. היצירה המתקבלת מזכירה לעיתים את עבודותיו של אנדי וורהול ואף את אדוארד הופר, בעיקר בתחושת הבדידות של הדמויות.

"החיפוש המתמיד אחר העיניים שיש בהן חוס אנושי, טוב, שאין בהם זדון, הן הגירוי החזק ליצירה, הן אלה שמכתיבות את הצבעוניות שאעבוד איתה. אין סקיצות, אין אפשרות לטעויות לאחר ההדבקה. בדרך כלל אני מתחילה מהשחור, יוצרת אור-צל, נותנת מקום למקריות, שאחר-כך הופכת להחלטות מאד מדויקות".

הדיוקנאות של שריד מקרינים חיוניות, אנושיות וכח. הגברים מככבים ביצירותיה, ואם נשים נכנסות לרפרטואר, תזוהא אצלן יעל-שחר את הצד הגברי החזק.

"פנים עשירות הבעה ואישיות מורכבת יובילו אותי לעבודה הדומה לעבודת האריכיאלוג. אני חושפת וממקמת צבע אחר צבע".

שריד עובדת על הדמות ואחר כך על הרקע, לעיתים על שניהם במקביל. הרקע הוא בעייתי כי הוא עלול לפגוע באיזון. "את גודל הפורמט אני קובעת על-פי תחושה שמכתיב לי הדיוקן, לפעמים אני טועה".

הפרפקציוניזם מוביל את יעל-שחר לחיפוש אחר איזון מושלם. "אני יוצרת קומפוזיציה של משולש ודואגת שהצבע יחזור על עצמו בסימטריה משולשת לא מאפשרת נוכחות לחוסר איזון".

לקראת תום התהליך - "אני אוהבת לשים את העבודה על רצפת הסטודיו ולעלות על סולם גבוה. אני יכולה לשבת כך שעות. המרחק נותן לי לראות את נקודות הצבע החסרות והעייפות מאפשרת לי אומץ לקבל החלטות שלפעמים העירנות מונעת ממני".

בעבודותיה הקודמות שלט השחור, משקלו היה רב. בעבודותיה החדשות ההשתחררות מעוצמת השחור מאפשרת לרפרטואר צבעים מגוון לדבר. משהו רענן ואופטימי יותר מבצבץ מבעד לדיוקנאות.